

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 17.830 van 28 oktober 2008
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 mei 2008 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 juli 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 5 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. LESAFFER, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is volgens zijn verklaringen op 21 april 1986 het Rijk binnengekomen en heeft op diezelfde dag een asielaanvraag ingediend. Op 28 oktober 1986 wordt verzoeker als vluchteling erkend.

Op 22 april 1988 huwt verzoeker met mevrouw O.Z. van Israëlische nationaliteit, van wie hij gescheiden is sinds 24 mei 1991.

Uit een brief van de Belgisch afgevaardigde van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen blijkt dat verzoeker afstand heeft gedaan van zijn statuut als erkend vluchteling en dat hij op 2 oktober 1988 naar zijn land van herkomst is teruggekeerd.

Op 10 juni 1993 huwt verzoeker opnieuw, dit keer met mevrouw K.H.A.A., van Belgische nationaliteit. Op 13 oktober 1993 wordt verzoekers dochter, S.M., die de Belgische nationaliteit heeft, geboren. Verzoeker heeft haar nooit erkend.

In de periode februari 2000 tot augustus 2001 pendelt verzoeker tussen Litouwen en België omdat hij in Litouwen werkt als kok.

Op 8 maart 2002 biedt verzoeker zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker blijkt sinds oktober 2000 ambtshalve afgeschreven te zijn en dit op vraag van zijn echtgenote. Verzoeker en zijn echtgenote leven gescheiden.

Op 8 juli 2002 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet).

Op 26 maart 2003 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp verklaard, daar verzoeker niet op het opgegeven adres verblijft.

Op 23 december 2003 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet.

Op 21 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 december 2003 in toepassing van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 17 juli 2008 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

*In toepassing van **artikel 9.3** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds geruime tijd in België verblijft, gehuwd was met een Belgische onderdaan, uit dit huwelijk een Belgisch kind is geboren, geïntegreerd zou zijn, zijn centrum van belangen hier heeft, werkbereid is, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Vooreerst roept betrokkene het familiaal belang met betrekking tot zijn kind in. Verzoeker toont echter niet aan dat er sprake is van een familieleven met zijn kind. Betrokkene woont niet samen met zijn kind en toont niet aan dat hij een affectieve band heeft met zijn kind noch dat hij een materiële band (in de vorm van alimentatiegeld e.d.) met haar zou hebben.

Dat betrokkene zou dienen te vrezen dat hij zijn land niet meer zou kunnen ontluchten gelet op het feit dat hij in 1986 het land ontlucht is, vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien betrokkene daar geen bewijsstukken van voorlegt.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat de overheid verplicht is om in de beslissing zelf de afdoende feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die eraan ten grondslag liggen. Dit betekent dat de overheid in de beslissing zelf haar motieven dient kenbaar te maken en aan de betrokkene moet meedelen. Deze mogen niet achteraf uit het dossier of de processtukken blijken. Verder stelt verzoeker dat de motieven pertinent moeten zijn en dat het doel van de motiveringsplicht erin bestaat de rechtsonderhorige inzicht te verschaffen in de exacte beweegredenen van de overheid, zodat hij zich met kennis van zaken in rechte of in feite tegen een beslissing kan verweren, desnoods via de gerechtelijke weg, maar bovenal om te vermijden dat hij zich tot de rechter moet wenden om de werkelijke motieven te leren kennen. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing steunt op twee motieven, met name dat zijn familiaal belang geen bijzondere omstandigheid is en dat hij niet bewijst dat hij mag vrezen dat hij Iran niet meer zal kunnen verlaten eens hij is teruggekeerd en dat deze twee motieven niet afdoende zijn, noch op het vlak van de formele motivering, noch op het vlak van de materiële motivering. Wat betreft het eerste motief meent verzoeker dat het een loutere stijlformule is en om die reden formeel niet afdoende is en wat het tweede motief betreft, meent verzoeker dat het formeel niet afdoende is omdat het niet antwoordt op zijn argument dat hij financieel de middelen niet heeft om naar Iran terug te keren om daar een aanvraag in te dienen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft, zoals verzoeker terecht opmerkt, tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 5 oktober 2001, nr. 99.518 ; RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 ; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821; e.a.).

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in het ten tijde van verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet, mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verweerder na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf voerde verzoeker als buitengewone omstandigheid aan dat hij niet de financiële middelen heeft om zich naar Irak te begeven en dat hij een gegronde vrees heeft dat hij daarna het land niet meer zal kunnen verlaten gelet op het feit dat hij Iran in 1986 is ontvlucht. De elementen met betrekking tot zijn familiaal leven en zijn integratie haalde hij aan onder de titel “gegrondheid van het verzoekschrift”.

Met betrekking tot de aangehaalde buitengewone omstandigheden antwoordde de minister van Migratie- en asielbeleid het volgende:

“(...) Dat betrokken zou dienen te vrezen dat hij zijn land niet meer zou kunnen ontvluchten gelet op het feit dat hij in 1986 het land ontvlucht is, vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien betrokkene daar geen bewijsstukken van voorlegt.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. (...)”

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name het (oud) artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt, in tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen, dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing bespreekt en ze aldus kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd.

Met betrekking tot het motief aangaande het familiaal belang stelt verzoeker dat dit geen dienend motief is. Verzoeker meent dat de beslissing volledig voorbij gaat aan het feit dat hij sinds 8 maart 2002 illegaal in het Rijk verblijft. Hierdoor was het hem onmogelijk om in het reguliere arbeidscircuit te treden. Sinds bijna zes jaar is het voor hem erg moeilijk om te overleven. Samenwoonst en financiële steun aan zijn dochter was en is dan ook uitgesloten. Voorts verwijst verzoeker naar artikel 8 EVRM en het daarin gegarandeerde recht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat verzoeker het argument betreffende zijn familiaal belang in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid en dat de administratie hier dan ook niet op diende te antwoorden. Het door de administratie geformuleerde antwoord op dit argument dient dan ook als een overtollig motief te worden aanzien, waarvan een eventuele onwettigheid niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Voor zover verzoeker de schending van artikel 8 EVRM inroept, wijst de Raad erop dat om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM, verzoeker dient te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient, in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker blijkt echter dat hij geen nadere uitleg geeft over het begrip “gezin” dat hij zou vormen met zijn Belgische dochter. Op 31 mei 2007 ontving verzoeker een brief van de burgemeester waarin hij werd gevraagd een verslag neer te leggen betreffende samenwoonst met het Belgisch kind of officiële documenten door de rechtbank neer te leggen in verband met bezoekrecht en eventueel alimentatie en bewijzen hiervan. De raadsman van verzoeker antwoordde op 15

juni 2007 dat er geen rechterlijke uitspraken zijn in verband met bezoekrecht of alimentatie. Uit de verrichte samenwoningcontroles is tevens ook gebleken dat verzoeker niet samenwoont met zijn Belgisch kind. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij een feitelijk gezin vormt met zijn Belgische dochter en bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij onder de voorwaarden van artikel 8 EVRM valt. In zoverre verzoeker verwijst naar de vriendschapsbanden die hij hier ten gevolge van zijn integratie heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot het tweede motief stelt verzoeker dat niet werd geantwoord op zijn argument dat hij niet de financiële middelen heeft om naar Iran terug te keren om daar een aanvraag in te dienen. Tevens stelt verzoeker dat de verwijzing naar IOM niet relevant is omdat hij geen duurzame terugkeer naar Iran overweegt.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing niet antwoordde op zijn argument. De bestreden beslissing motiveert namelijk als volgt: *“Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken”*. Verzoeker geeft trouwens zelf aan dat er wel werd geantwoord op zijn argument, daar hij melding maakt van de verwijzing naar IOM. In zoverre verzoeker van oordeel is dat de verwijzing naar IOM niet relevant is daar hij geen duurzame terugkeer naar Iran overweegt, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing enerzijds verwijst naar de steun die verzoeker kan verkrijgen van IOM voor zijn terugreis en anderzijds ter inlichting verwijst naar het reïntegratiefonds waarover IOM beschikt. De steun voor een terugreis, staat los van de mogelijkheid om gebruik te maken van het reïntegratiefonds. Verzoeker brengt geen gegevens bij waaruit zou blijken dat hij niet kan genieten van financiële steun voor zijn terugreis, ook al overweegt hij geen duurzame terugkeer. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Tot slot stelt verzoeker dat uit zijn aanvraag duidelijk blijkt dat hij tot in 2002 geldige verblijfsdocumenten had, hier een normaal leven leidde en werkte als kok in hotels en restaurants op grond van reguliere tewerkstelling. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden.

De Raad wijst erop dat verzoeker dit gegeven niet heeft aangehaald onder het kopje “ontvankelijkheid van verzoekschrift”. Aangezien de bestreden beslissing zich uitspreekt over de ontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, diende de administratie niet te onderzoeken of deze elementen tot een regularisatie kunnen leiden. De gegrondheid van de aanvraag is nog niet aan de orde. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker maakt met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door haar in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die zij noodzakelijk acht om haar beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat de rechtsonderhorige van de overheid mag en moet verwachten dat deze de voorgelegde dossiers, zeker wanneer deze letterlijk en figuurlijk het verdere leven van een persoon kunnen bepalen, met de nodige zorgvuldigheid behandelt en wanneer de wet bepaalde aanspraken mogelijk maakt, de overheid in staat is om met de gepaste diligentie op dergelijke aanvragen te antwoorden. Verzoeker stelt dat hij zijn aanvraag heeft ingediend op 23 december 2003. Dit is een behandelingstermijn van bijna 5 jaar. Verzoeker meent dat dit geen redelijke termijn meer uitmaakt. Verzoeker stelt dat verweerder moest weten dat hij voorheen legaal in het land verbleef en dat hij in die tijd ook een bestaan heeft opgebouwd dat door zijn toestand in illegaliteit hangende de aanvraag alleen kon afbrokkelen en dat de lange duur van de aanvraag hem in een precaire situatie bracht waarin hij niet regulier kan werken en als een paria wordt behandeld door de samenleving. Tot slot verwijst verzoeker naar een arrest waarin verweerder zelf van mening is dat een asielprocedure die meer dan vier jaar aansleept een bijzondere omstandigheid is die een regularisatie op basis van artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet toelaat.

Uit de toelichting van het middel blijkt dat verzoeker de schending van de redelijke termijn aanvoert.

De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Er dient bovendien op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen aanvragen die overeenkomstig artikel 9, 3de lid van dezelfde wet werden ingediend, moeten behandeld worden. Verzoeker toont verder niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Het middel dat gebaseerd is op de schending van de redelijke termijn, kan bijgevolg niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Wat de schending van de overige nog in het middel aangevoerde bepalingen betreft, verzuimt verzoeker in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, minstens valt de kritiek ter zake samen met zijn hiervoor besproken grief betreffende de schending van de redelijke termijn.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht en twintig oktober tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS.

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

J. CAMU.